

Nejen že byl sám, ale působil osaměle – osaměle v duši. To Chloe rozesmutilo. Co to je, cítit se osaměle, věděla až příliš dobře. Školu moc ráda neměla. Matka trvala na tom, že musí chodit do nóbl soukromé dívčí školy, ale ona si tam nenašla žádná kamarádky. A doma se jí taky moc nelíbilo. Ať byla kde byla, pořád měla pocit, že tam nějak nepatří.

Navíc byla ještě roční doba, kterou měla Chloe z celého roku nejméně ráda – Vánoce. Vánoce prý všichni milují, obzvlášť děti. Ale Chloe je nesnášela. Nesnášela ozdoby, nesnášela prskavky, nesnášela koledy, nesnášela, že musí koukat na královnin projev, nesnášela cukroví, nesnášela, že nikdy nesněží, i když by mělo, nesnášela tu strašně dlouhou večerku, nesnášela tu strašně dlouhou večerku, nesnášela, že se musí tvářit šťastně jenom proto, že je pětadvacátého prosince.

„Co pro tebe můžu udělat, mladá dámo?“ řekl pan Smradloch. Znělo to překvapivě vzhledem k tomu, že se s ním ještě nezastavil a neprohodil ani slovo. Ale já nic nepotřebuju, tak jsem si říkala, že ji dám vám.“

nou trochu strach. Možná přece jen nebyl dobrý nápad toho starého tuláka oslovit. Sbírání k tomu odvalu celé týdny, snad dokonce měsíce. Ale takhle si to v duchu nepředstavovala.

A všechno to bylo o to horší, že Chloe musela přestat dýchat nosem. Ten smrad začal být nesnesitelný. Byl jako živá bytost, vplížil se jí do nosu a páčil ji vzadu v krku.

„Ehm, nerada vás obtěžuju...“

„Ano?“ pobídl ji trochu netrpělivě pan Smradloch. Chloe to zaskočilo. Kam pospíchá? Pořád přece sedí na téhle lavičce. Tak proč se tváří, jako by najednou potřeboval jít někam jinam?

V té chvíli na ni začala Hraběnka štěkat. Chloe to polekalo ještě víc. Pan Smradloch to na ní poznal a zatahl za vodítko, což byl ve skutečnosti jen kus starého provazu, aby Hraběnku utišil.

„Totiž,“ pokračovala nervózně Chloe, „tetička mi poslala pětilibrovku, abych si koupila něco k Vánocům. Ale já nic nepotřebuju, tak jsem si říkala, že ji dám vám.“